Bibel och Bekännelse

Nr 3 2023 – årgång 37. Finlandsupplaga årgång 9

© OLA ÖSTERBACKA

”Sommarens ymnighet strödde han kring våra stränder.”

BIBEL OCH BEKÄNNELSE

Tidning för S:t Johannes evangelisk-lutherska församling, Finland. Utkommer med 4 nummer om året.

Redaktör: Ola Österbacka, Skolhusgatan 11 A 9, 65100 Vasa; tfn +358 50 339 6383; e-post: ola.osterbacka@sanktjohannes.info
Ansvarig utgivare: Hans Ahlskog
Internet: https://sanktjohannes.info

I gemensam nordisk redaktion även Ingvar Adriansson och Birgitta Erlandsson (redaktionssekreterare), Kjell Petter Bakken (layout) och Tor Jakob Welde.

Tidningen sänds till alla som meddelat intresse eller bidragit med gåvor.

Frivillig prenumerationsavgift kan betalas till IBAN: FI18 3131 1000 2060 07; BIC: HANDFIHH. Uppge namn och adress för tidningsmottagaren. För tidigare prenumerant ange referens 5005.

S:t Johannes evangelisk-lutherska församling

Vi tror att Gud har skänkt hela världen glädjebudskapet om den försoning som skett i Kristus. Vi tror att Jesus Kristus till sin natur är sann Gud, att han har blivit människa för vår skull, levt ett syndfritt liv, lidit och dött i vårt ställe och uppstått från de döda.

Genom tron tar vi emot denna försoning, får förlåtelse för våra synder och har löfte om evigt liv tillsammans med Gud. Syftet med vår församlings existens är att föra vidare detta glädjebudskap, och att samlas kring predikan, dop och nattvard för att växa i den tro vi fått av Gud.

Vår tro har en enda grundval, nämligen det Ord som Gud har gett oss i Gamla och Nya testamentets heliga skrifter. Det är Gud själv som har inspirerat de mänskliga författarna till Bibelns 66 böcker, och därför ska dessa skrifter inte förstås som mänskliga produkter utan som Guds eget ord. Bibelns ord är den enda normen för sann kristen lära.

Vi bekänner oss till de lutherska bekännelseskrifterna samlade i Konkordieboken från år 1580, eftersom vi funnit att de helt överensstämmer med vår församlings enda grundval: Bibeln.

Vår tro är inte ny, utan har funnits i alla tider, där människor har tagit till sig Guds ord och rättat sig efter det. Eftersom vi har förstått att vi är stora syndare inför Gud behöver vi Guds ords rena och klara undervisning, där förlåtelse och upprättelse skänks åt oss genom förkunnelsen av Jesu försoningsverk.

Vi delar tro och kyrkogemenskap med KELK, den Konfessionella evangelisk-lutherska konferensen, som består av mer än 30 kyrkor runtom i världen. Tillsammans är vi omkring en halv miljon kristna i denna internationella gemenskap, och det är vår önskan att allt fler ska dela vår gemenskap, där Frälsaren Jesus och syndernas förlåtelse alltid står i centrum.

Från redaktionen

När Lutherska Bekännelsekyrkan var samlad till kyrkodagar på Hjälmargården i juli (några familjer från vår församling deltog) var temat rätt ovanligt för en evangelisk kyrka. Huvudföredragen hade temat ”Se Jesus mitt i stormen” och hölls av pastor Titus Buelow från WELS, själv i sitt liv erfaren med andliga stormar. I sitt inledningsföredrag presenterade han siffror som visade hur oväntat vanliga depressioner och panikångest är i dag.

Är då en kristen kyrka befriad från sådant? Vågar man gå till en evangelisk sammankomst och tala om att man lider av depression eller ångest? Är det så att kristna inte ska visa upp svaghet, utan att man lever i seger och framgång?

I ett sammanhang där man starkt betonar glädjen i evangeliet finns det risk att man inte vågar erkänna sin svaghet. Hur skulle man kunna göra det, när vi genom tron ska glädjas över förlåtelsen i Jesus Kristus? ”Var nu glatt och sjung, mitt hjärta, Jesus är din Frälsare!” uppmanas vi i sången.

Men också våra gamla läsarsånger erkänner svagheten. Många är de hårt prövade kristna som hämtat kraft från sången: ”Ljus efter mörker, frid efter strid, kraft efter svaghet, så är Guds tid!”

Titus Buelow visade i sin föredragsserie på kraftkällan. Serien, som finns inspelad, rekommenderas varmt.[1] Där betonas hur Jesus är med mitt i stormen. Han kunde ligga och sova när hans lärjungar kämpade mot vindarna och vågorna och trodde sig förlorade. Men när han ingrep gjorde han det med tre ord, och naturkrafterna gav vika för dessa ord.

Också aposteln Paulus, som vi kanske ser som ett typexempel på en kristen i verklig kraft, fick nöja sig med att acceptera svaghet och sjukdom. Hans böner besvarades av Gud med orden: ”Min nåd är nog för dig, för min kraft fullkomnas i svaghet” (2 Kor 12:9).

Denna tid på året när vi går mot höstmörkret påminns vi genom massmedia om hur vanligt det är att ungdomarna mår dåligt. Livet har blivit tufft: krig, klimatångest och pandemi har tagit över en allt större andel av den verklighet vi omges av. Den ena naturkatastrofen efter den andra drabbar tusentals, ja miljoner människor, genom orkaner, skyfall och bränder. Vilken framtid har dagens ungdom?

Vi har ett svar på detta. Jesus säger (Luk 21:28): ”*Men när det här börjar hända, så räta på er och lyft era huvuden, för er befrielse närmar sig.*”

Också vi, i våra små kyrkor och församlingar, har tillgång till den makt som är större än alla samlade fördärvsmakter. Vi har det budskap som ger ”*en överväldigande seger genom honom som har älskat oss. För jag är viss om att varken död eller liv … eller något annat skapat ska kunna skilja oss från Guds kärlek i Kristus Jesus, vår Herre*” (Rom 8:37–39).

Låt detta budskap skapa frid under en mörkande höst!

Ola Österbacka

1 https://www.bekannelse.se/sermons/forsta-stormen-i-ditt-inre/

Jesus visar sin härlighet

Predikan av Ingemar Andersson vid LBK:s sommarkonferens på Hjälmargården 2023.

Matteus berättar att när lärjungarna efter de omskakande himmelska uppenbarelserna på Förklaringsberget *såg upp, såg de ingen utom Jesus*, eller som det formuleras i en äldre översättning: *Men då de upplyfte sina ögon, sågo de ingen, utom Jesus allena.* Nu ska vi gå till vår text i Luk 9:28–36 med önskan och bön om att den helige Ande ska lyfta också våra ögon till att se *ingen, utom Jesus allena*!

Omkring åtta dagar efter det att Jesus hade sagt detta, tog han med sig Petrus, Johannes och Jakob och gick upp på berget för att be. Medan han bad förvandlades hans ansikte och hans kläder blev skinande vita. Och se, två män samtalade med honom. Det var Mose och Elia och de visade sig i härlighet och talade om hans bortgång, som han skulle fullborda i Jerusalem. Petrus och de som var med honom sov tungt, men när de vaknade såg de Jesu härlighet och de båda männen som stod där tillsammans med honom. När dessa skulle skiljas från honom, sade Petrus till Jesus: ”Mästare, det är gott för oss att vara här. Låt oss göra tre hyddor, en åt dig, en åt Mose och en åt Elia.” Han visste inte vad han sade. Medan han talade, kom ett moln och sänkte sig ner över dem, och lärjungarna blev förskräckta, när dessa trädde in i molnet. Och ur molnet kom en röst: ”Denne är min Son, den Utvalde, lyssna till honom!” Och när rösten ljöd, visade det sig att Jesus var ensam. Lärjungarna teg och berättade inte vid den tiden för någon vad de hade sett.

Jesus befinner sig med sina lärjungar i trakten av Caesarea Filippi. En dag frågar han dem: *Vem säger folket att Människosonen är?* Det finns det olika uppfattningar om, säger lärjungarna: *Somliga säger Johannes Döparen, andra Elia och andra Jeremia eller någon av profeterna.* Jesus frågar då: *Och ni, vem säger ni att jag är?*

Simon Petrus, som ofta fick vara lärjungarnas talesman, svarar: *Du är Messias, den levande Gudens Son.* Om denna bekännelse säger Jesus: *Salig är du, Simon, Jonas son. Ty kött och blod har inte uppenbarat detta för dig, utan min Fader som är i himlen* (Matt 16:13 ff).

Det vilar inget ovisst över Petri bekännelse. Han svävar inte på målet eller har funderingar än si än så, beroende på från vilken sida man ser saken. Han funderar inte över vad den allmänna opinionen anser. Han uttrycker inte heller något lärjungarna på egen hand tänkt ut och så småningom kommit fram till.

Petrus bekännelse, hans tro och övertygelse, är nämligen inte en produkt av mänsklig tankeförmåga. Den är en uppenbarelse från Gud! En hjärtats övertygelse om vem Jesus är är ett Guds verk genom Anden.

Sådan är vägen till tro. Gud uppenbarar det som är en hemlighet för den naturliga människan.

Paulus skriver: *Erkänt stor är gudsfruktans hemlighet: Han blev uppenbarad i köttet, bevisad rättfärdig genom Anden, sedd av änglarna, predikad bland folken, trodd i värl-*

den, upptagen i härligheten (1 Tim 3:16).

Och denna gudsfruktans hemlighet **uppenbarar** Herren för oss: *Salig är du, Simon, Jonas son, för det är inte kött och blod som har uppenbarat det för dig, utan min Far i himlen* (Matt 16:17).

Sex dagar efter det här samtalet vid Caesarea Filippi kommer en himmelsk bekräftelse och förklaring till apostlarnas bekännelse om Jesus. Jesus tar tre av lärjungarna, Petrus, Jakob och Johannes, med sig upp på ett högt berg, troligtvis berget Hermon, som ligger inte så långt från Caesarea Filippi. Han ville få en stund i ensamhet, en stund för stillhet och bön.

Men under bönestunden sker något obeskrivligt. Lärjungarna får se Jesus i himmelsk förklaring. Och det är ingen sådan förklaringsstund, som människor kan ha, något som sker i sinnevärlden då det plötsligt går upp ett ljus, man får en stor och djup känsla, en alldeles speciell upplevelse.

Nej, det som sker här är inte bara något som sker i sinnevärlden, än mindre är det en produkt av lärjungarnas fantasi. Det är en påtaglig verklighet som skildras. Här får lärjungarna uppleva vad Jesus i ett annat sammanhang säger: *Har jag inte sagt dig att om du tror, skall du få se Guds härlighet?* (Joh 11:40).

Jesus förvandlas inför deras ögon. Hans ansikte lyser som solen och hans kläder blir vita som ljuset, vitare än någon tygberedare på jorden kan göra några kläder (Mark 9:3).

Att Jesus förvandlades betyder inte att han blev någon annan än han var förut. Men han, som var till i Gudsgestalt, hade blivit människa som vi och antagit en tjänares gestalt (Fil 2:6–7).

Hans gudomshärlighet var i vanliga fall dold under det mänskliga, men nu trädde den fram däruppe på Förklaringsberget. I överjordisk klarhet får lärjungarna se en skymt av hans härlighet, se honom i hans verkliga väsen.

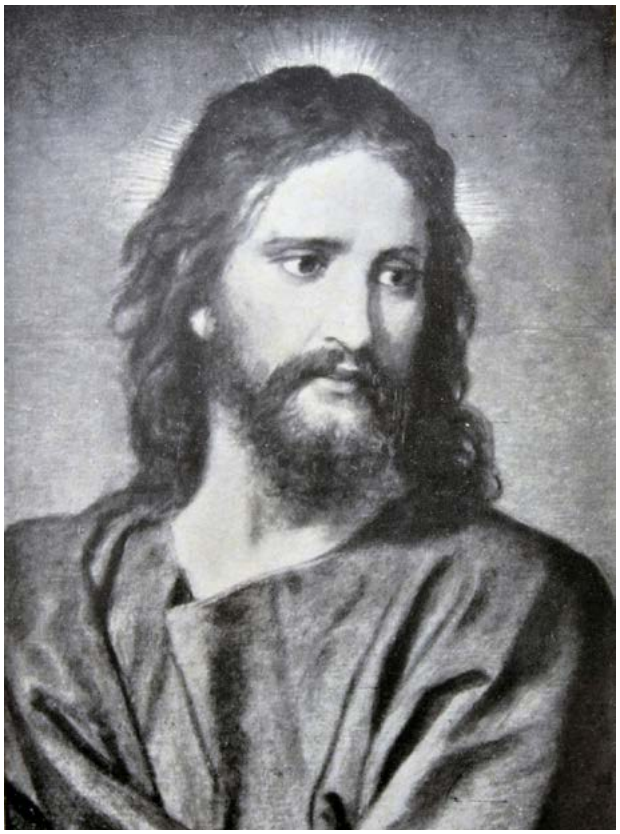

Vi såg hans härlighet

I Petrus andra brev till de kristna på olika orter, som han skrev några år efter händelserna på Förklaringsberget, hänvisar han till händelserna på berget som ett bevis för sanningen i det han och de andra apostlarna förkunnat. Det var inte klokt uttänkta fabler, inga utspekulerade myter de kom med, när de talade om Kristi Gudom, hans makt och härlighet. De hade själva sett!

Också Johannes var ögonvittne till det som skedde. Han skriver: *Det som var från begynnelsen, **det vi har hört, det vi med egna ögon har sett, det vi skådade och med våra händer rörde vid** – om Livets Ord är det vi vittnar.*

Enligt Mose lag ska var sak avgöras genom två eller tre vittnens ord (5 Mos 19:15b), en ordning som också erkänns i Nya testamentet (Matt 18:16, 1 Tim 5:19).

Här är tre av apostlarna ögonvittnen till det som sker. De får se den heliga Treenigheten och höra Jesu gudom betygas. De hör Faderns röst. De ser Sonen förhärligas. Och Anden omsluter dem som ett lysande moln.

Här bekräftas också hela Gamla testamentets vittnesbörd om Kristus då två gäster från den himmelska världen visar sig. Mose och Elia, lagens och profeternas representanter i Gamla testamentet, samtalar med Jesus. Det är honom, Kristus, de har predikat och profeterat om.

Mose, som är lagens representant, talar här med honom som kommit för att fullborda lagen, med honom som är lagens slut (Rom. 10:4). Så bekräftas också här lagens uppgift att driva syndaren till Kristus (Gal 3:24).

Och bredvid honom stod Elia, profeternas representant, de som fört vidare Herrens många profetior om Messias och frälsningen genom honom. Här på Förklaringsberget får lärjungarna höra hur Mose och Elia samtalar med Jesus om hans förestående lidande och död, om hur Skrifterna skulle fullbordas.

Från den himmelska härligheten sänker sig nu också ett lysande moln ner över dem och lärjungarna hör Herren själv tala: *Denne är min Son, den Älskade. I honom har jag min glädje. Lyssna till honom!*

De som bekänt Jesus vara Messias, den levande Gudens Son, får nu höra Guds röst från himlen bekräfta sanningen i bekännelsen de avgav i Caesarea Filippi. Den himmelska rösten gör dem så rädda, att de faller ner på sina ansikten, men Jesus rör vid dem och säger: *Stig upp och var inte förskräckta."* Och när de ser upp, ser de ingen utom Jesus.

Jesus allena

Det blev en överjordisk stund för de tre lärjungarna. Här ville de stanna. Petrus säger att om Jesus så vill skall Petrus bygga tre hyddor där, en åt Jesus, en åt Mose och en åt Elia. Gärna ville de hålla kvar detta underbara de fått vara med om.

Så har det varit för alla lärjungarnas efterföljare tiderna igenom. De tillfällen då det jordiska fått träda tillbaka, då man fått stiga upp över jorden och nås av en fläkt från härligheten, blicka in i det som är Skrifternas fullbordan, dess kärna och stjärna, Kristus, den levande Gudens Son, då man fått se, höra och samtala om hans lidande och död till försoning och rättfärdiggörelse, då man sett Frälsaren i ett förklarat ljus – tänk om man bara kunde få hålla detta kvar! Få bygga sig en hydda att gömma sig i tillsammans med Jesus och glömma verkligheten utanför.

Men vi lever ännu på jorden där stunderna av uppenbarelse och förklaring, av himmelsk klarhet, är korta. Det bär ner från Förklaringsberget igen, men Herren ska själv sörja för att de erfarenheter som ännu ligger framför oss när det bär ner i dalarna inte ska kväva hoppet om den härlighet som väntar på Faderns högra hand i den himmelska härligheten.

Jesus gick fram och rörde vid dem och sade: ”Stig upp och var inte förskräckta!” Och när de såg upp, såg de ingen utom Jesus. Ingen utom Jesus! Jesus allena, det är vad som blir kvar när himmelska uppenbarelsestunder bleknar. Och det räcker att både leva och dö på, det räcker för tid och evighet.

I verserna efter vår text, när Jesus och lärjungarna är på väg ner från berget, tar lärjungarna upp något som bekymrar dem. För dem var det klart att Jesus var Messias, men enligt profeten Malaki skulle ju Elia komma före Messias. Och det här fick de inte att gå ihop. De skriftlärda hade ju också påpekat detta som ett bevis för att Jesus inte kunde vara Messias, eftersom Elia inte hade kommit. Och Jesus reder ut lärjungarnas bekymmer, så att de förstår att den Elia profeten Malaki talat om var Johannes döparen.

Så ska varje kristen göra när han/hon möter bibelkritiken och konfronteras med synbara motsägelser i Bibeln. Lyssna till Jesus där han talar i Skriften. Får han förklara, så reder motsägelserna ut sig. Då klarnar det. Då får det som ängslar och oroar vika tillbaka. Då får man lyfta blicken och se Jesus allena.

Jesus säger till de tre lärjungarna att de inte ska tala om för någon vad de sett och upplevt där uppe på Förklaringsberget, inte förrän Jesus uppstått från de döda. Det skulle inte förkunnas offentligt förrän försoningsverket var fullbordat. Och lärjungarna teg och berättade vid den tiden inte för någon vad de hade sett (Luk 9:36).

Guds frälsningsrådslut skulle fullbordas: *Från den tiden började Jesus förklara för sina lärjungar att han måste gå till Jerusalem och lida mycket genom de äldste och översteprästerna och de skriftlärda och att han måste dödas och på tredje dagen uppväckas* (Matt. 16:21). Fienderna trodde att de korsfäste en hädare, en som gjorde sig själv till Gud. Men de visste inte vad de gjorde, som Jesus säger när han från korset ber för sina mördare. Hade de trott Jesus vara Messias hade de aldrig handlat som de gjorde.

Men *efter Guds fastställda plan och beslut blev han utlämnad, och med hjälp av dem som är utan lagen spikade ni fast honom på korset och dödade honom. Men honom har Gud uppväckt och löst ur dödens vånda, eftersom det inte var möjligt att han skulle behållas av döden,* säger Petrus i sin predikan på Pingstdagen (Apg 2:23,24). Och sedan gick apostlarna ut i världen med budskapet om frälsningen i Kristus Jesus. Deras ögonvittnesskildringar har också genom den heliga Skrift nått oss. Därför förkunnas också i dag syndernas förlåtelse i Jesu Kristi namn för oss alla, för att vi alla en gång måtte få träda in i den eviga härlighet som för en kort stund i överjordisk klarhet omslöt de tre lärjungarna på berget.

Herren före oss alla dit – och där får vi upplyfta våra ögon och se JESUS ALLENA! Amen.

Ingemar Andersson medverkar vid vår bibelhelg

Den 3 september hölls en högtidsgudstjänst i Stockholm med anledning av den nyvunna kyrkogemenskapen mellan LBK och LFS/LFU. LFS står för Lutherska församlingen i Stockholmsområdet och LFU för Lutherska församlingen i Umeåområdet.

Under vår bibelhelg 6–8 oktober får vi göra det samma för vår församlings del. Kyrkoherde Ingemar Andersson är huvudtalare och kommer tillsammans med sin hustru Regina. För många österbottningar är Ingemar känd från tiden innan LFS bildades, då han var predikant i Bibeltrogna Vänner. En annan av församlingsgrundarna, som blev kyrkoherde i LFU, var Henning Lindmark, även han en känd predikant i BV.

Ett tema för Ingemars undervisning är "Brukspatron Adamsson", som behandlar de centrala trosfrågorna rättfärdiggörelse och försoning. Titeln är från en bok som skrevs av P P Waldenström, först Rosenius´ medarbetare men sedan han ändrade sin lära om försoningen grundade han Missionsförbundet. Även de lärofrågor som ledde till brytningen behandlas under dagarna.

Detaljprogram finns på sidan 15.
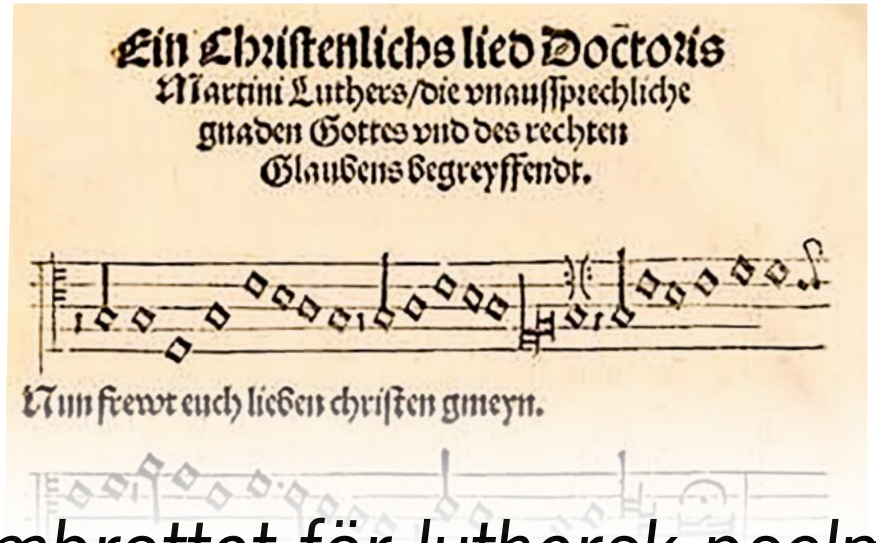
Ein Christenlichs lied Doctoris
Martini Luthers/die vnaussprechliche
gnaden Gottes vnd des rechten
Glaubens begreyffendt.
Nun freut euch lieben christen gmeyn.

Genombrottet för luthersk psalmsång

Sensommaren – eller tidigt på hösten – år 1523 diktar reformatorn Martin Luther sin första församlingspsalm, som också är en av hans allra mest kända: Var mänska må nu prisa Gud, också känd som Var man må nu väl glädja sig (på tyska *Nun freut euch, lieben Christen g'mein*). Mer än andra psalmer sätter denna ord på Luthers grundval för reformationen, det som med en enda sats uttrycks i Rom 3:28: ”Vi hävdar att människan förklaras rättfärdig genom tro, utan laggärningar.” Psalmen spreds snabbt ut till folket, blev väldigt populär och fick stort inflytande, till stor förargelse för många motståndare i påvekyrkan, som kallade den en ”fruktansvärd, skurkaktig, gudlös och djävulsk psalm”! Inledningsversen lyder:

Var mänska må nu prisa Gud
och sjunga till hans ära,
ty han oss gett ett glädjebud:
sin nåd han vill oss lära.
Guds kärlek är nu uppenbar,
i Ordet bjuder han envar
rättfärdighet som gåva.

Luther uppmanar till glädje och lovprisning. I det tyska originalet säger han: ”und lass uns fröhlich springen”, alltså: och låt oss hoppa och dansa av glädje! Vi som lever nu och som kanske under en lång tid har haft privilegiet att få höra evangeliet förkunnat rent och klart, förstår nog inte omedelbart hur fantastiskt och härligt innehållet i denna psalm var för folk den gången.

Luther och väldigt många andra hade länge kämpat mycket hårt på grund av den lagiska lära som var utbredd i kyrkan. Någon har jämfört det med hur det känns att inte få andas, att vara fångad under vattnet och i färd med att drunkna. Men så får man äntligen upp huvudet ovanför vattnet och kan dra in frisk luft i lungorna och andas fritt. Vilken lättnad!

På liknande sätt var det med reformationens nyupptäckt av evangeliet: Tänk, att Guds ord förkunnar för oss att vi inte blir frälsta genom egen strävan och egna gärningar, utan bara av Guds nåd, för Kristi skull, och att vi mottar frälsningen som en gåva, genom tron, helt gratis! Detta var verkligen en stor lättnad, och något att jubla och prisa Gud för.

I de följande verserna är det en jag-person som berättar. Är detta en självbiografisk Luther som tänker tillbaka på sin själskamp medan han levde som munk i klostret, fram tills han blev löst av evangeliet? Man kan förstå det så. Men ett annat sätt att tolka det på är att ”jag” är den kristna församlingen, Kristi älskade brud, alltså hon/vi som sjunger psalmen. Hurdan var situationen för oss alla till en början? Och vad gjorde Gud?

Jag fången var av Satans hand,
mig dödens märke brände.
Från födelsen mig synden band,
förtvivlan mig upptände.
Ju mer jag sökte att bli fri,
dess mera satt jag fast däri
och helvetet stod öppet.

Men Gud av sin barmhärtighet
till mig i nåd sig vände.
Han såg min stora uselhet
och hjälp från höjden sände.
Fastän jag idel synder har
var han för mig en nådig far
och önskade mitt bästa.

Strukturen i denna Luthers första psalm påminner om Paulus brev till romarna, som hade fått så stor betydelse för reformatorn. Efter inledningsverserna möter vi först lagen: Människan är född i synd och hjälplöst förlorad. Hela världen står med skuld inför Gud, och ingen kan bli rättfärdig inför honom genom egna gärningar (Rom 3:19–20). Vad vi än gör, hur mycket vi än strävar, det hjälper ingenting. Men så kommer evangeliet om Guds barmhärtighet och nåd, och frälsningsverket som Guds Son har utfört för oss. Luther hade rätt nyligen förstått att just ”lag och evangelium”

går som en röd tråd genom hela Bibeln, och att rätt skilja mellan dessa två budskap från Gud är en viktig tolkningsnyckel till den heliga Skrift.

I nästa vers föreställer sig Luther ett rådslag i himlen, säkert lätt inspirerad av verser i Bibeln där Gud Fadern talar till Sonen, som t ex: ”Sätt dig på min högra sida, tills jag lagt dina fiender som en pall under dina fötter” (Ps 110) och ”Du är min älskade Son. I dig har jag min glädje” (Mark 1:11). Här i psalmen talar Gud Fadern om sin frälsningsplan som innebar att Sonen skulle bli människa för att friköpa Adams släkte. Luther uppnår med detta friska diktgrepp – direkt anföring – att göra innehållet väldigt levande och lätt att förstå:

Till ende Sonen sade han:
Jag måste mig förbarma.
Far ned till detta syndens land
och lös dess fångar arma
från deras synd och stora nöd,
fräls dem ifrån en evig död
och låt dem med dig leva.

För Sonen fanns blott ett beslut:
i allt sin Far han lydde.
Sin kungaskrud han bytte ut,
nu slavdräkt honom prydde.
Han kom i människogestalt
och frestades som vi i allt,
men syndens makt bröts sönder.

För mig sitt liv, sitt dyra blod
han ville inte spara,
att för den dom mig förestod
jag skulle trygg få vara.
Han lyfte syndaskulden av,
uppfyllde alla lagens krav,
Hans död blev till min frälsning.

Han for till Fadern upp igen
från denna världs elände,
och där han beder för mig än.
Sin Ande han mig sände
att i min svaghet styrka mig
och på det rätta livets stig
i sanningen mig leda.

Luther leder oss här att fästa blicken på Jesus och vad *han* har gjort och fortsättningsvis gör för oss. Det främsta kännetecknet på vår evangelisk-lutherska kyrka är just detta, att den håller sig till något objektivt; vi vill inte leda människor att söka frälsningen i sig själv, egen kraft, egna prestationer, eget tillstånd, egen fromhet, egna gärningar. Nej, vi finner frälsningen *utanför* oss själva, hos Kristus, i Guds löften, hans ord och sakrament. Och detta bör naturligtvis också avspegla sig i de sånger vi väljer att sjunga. Om innehållet i hög grad handlar om mig och mina subjektiva känslor och stämningar, kanske sjunget till sentimentala och stämningsfulla melodier, så kommer detta helt säkert att påverka troslivet för oss som sjunger. I sig är det ju inte något fel med känslor, men det är likväl inte dem vi ska bygga på och vara så upptagna av. Vår tro grundas på evangeliets objektiva, fasta och säkra löften. Detta bör alltid kännetecknа lovsången i den evangelisk-lutherska kyrkan, så som vi ser att det gjorde ända från Luthers första församlingspsalm.

Gud vare pris i evighet
och lov förutan ände,
att han i sin barmhärtighet
oss hjälp från höjden sände,
och krossade i Kristi död
synd, helvete och dödens nöd.
Vem kan nu oss fördärva?

Det är en mycket innehållsrik psalm, helt fylld av biblisk teologi. Den trycktes först som lösblad, såldes för en liten penning och spriddes vida omkring, lärdes utantill och sjöngs både i hem och ute på åkrarna, och givetvis i kyrkorna. Det sades att den hade fört hundratals människor till tro. För här fick de äntligen lära sig vägen till himlen – alltså att det inte är människans religiösa ansträngningar eller gärningar som frälser oss, utan bara Kristus och hans försoningsverk, en gåva som Gud överräcker till oss i nådemedlen, evangeliet i ord och sakrament. Jesus har kämpat och vunnit segern för oss, det är fullbordat. Därför kan vi ha frälsningsvisshet, vi kan ha en orygglig tro och tillit till att vi står skuldfria och rättfärdiga, himlen värdiga, inför Gud. Detta var – och är – ett verkligt frigörande budskap.

Året därpå – 1524 – stod denna psalm som nummer 1 i den allra första utgivna lutherska psalmsamlingen, ”Achtliederbuch”, med en glad och fin melodi som många tror att Luther själv har komponerat. Det kom nu en uppsjö av nya psalmer från hans penna. Han bad också vänner och bekanta om hjälp att skriva nya psalmtexter på modersmålet. I gudstjänsten önskade han nämligen mera medverkan från en sjungande församling, som tidigare mest hade lyssnat till en kyrkokör som sjöng på latin. Så blev 1524 det stora psalmåret, med utgivning av en rad nya psalmböcker. Av alla Luthers 37 psalmer blev hela 24 utgivna just det året. De flesta blev tidigt översatta till svenska och införda i Olaus Petris *Swenske songer eller wisor* (1536).

Översättningen som vi har använt i den här artikeln gjordes först av Olaus Petri men har bearbetats flera gånger. Den har i en tidigare bearbetning ingått i den finlandssvenska psalmboken 1943 och den svenska psalmboken 1986. De fräscha nya lutherska psalmerna på modersmålet hade stor slagkraft och fick enorm betydelse för reformationen och evangeliets utbredning.

Tala till varandra med psalmer, hymner och andliga sånger. Sjung och spela för Herren i era hjärtan. Och tacka alltid vår Gud och Far för allt i vår Herre Jesu Kristi namn (Ef 5:19–20).

Tor Jakob Welde

Får du ångest när du tänker på saker du sagt eller inte sagt?

Känner du dig som en hycklare?

Har du svårt att förlåta dig själv trots att du vet att Jesus har förlåtit dig?

Tänk dig att du sitter vid korset och där hänger Jesus på väg att dö. Hur vågar du säga till honom att han inte har gjort nog för dig?

© DEPOSITPHOTOS

Jesus är med oss mitt i livets stormar

Den 20–23 juli anordnades LBK:s sommarläger på Hjälmargården för första gången på ett par år. Pandemin kom emellan 2021, men efter årskonferensen 2022 på Strandgården var vi nog många som var glada över att vara tillbaka vid Hjälmarens strand.

Barnen fick, förutom goda möjligheter till lek och bad, uppbygglig biblisk undervisning. Under föredragen samlades de i åldersindelade grupper och fick lära sig mer om ”Jesus, vår store läkare”. Lektionerna handlade om vad Jesus räddar oss från, t.ex. synden och döden, och att han hjälper oss oavsett om vi är rädda eller sjuka. Barnen blev påminda om att Jesus alltid finns där för oss, nu och i evigheten.

Ungdomarna samlades på kvällarna vid lägerelden och bastun för att sjunga Herrens lov och samtala om trosfrågor. Det var extra givande att i år få ställa frågor även till vår gästföreläsare från USA.

Upplägget för de vuxnas undervisning var lite annorlunda i år då vi kallat pastor Titus Buelow att hålla i alla föredrag. Några av er som läser detta kanske kommer ihåg Titus eftersom han bodde i Norrköping under några år i början av 2000-talet. Numera är han pastor i vår systerkyrka WELS’ församling i Heleneville, Wisconsin i USA.

Titus undervisning handlade om hur man som kristen ska förhålla sig till psykisk ohälsa, specifikt depression och ångest, och hur man kan hantera den om man själv eller någon närstående drabbas. Del ett hette *Förstå stormen i ditt inre*, och handlade om vad depression och ångest är, hur vanligt det är och vilket hopp vi kan hitta i Bibeln som tröstar den drabbade. Slående i den statistik Titus presenterade var hur många det är som drabbas av psykisk ohälsa någon gång i livet, och att det är ett problem i alla länder och kulturer. För att illustrera hur ångest kan te sig läste vi ur Matt 14 om när lärjungarna drabbades av en svår storm och Jesus gick på vattnet. När lärjungarna var som mest skräckslagna kom Jesus till dem men de trodde att han var ett spöke. Så kan det vara att ha en ångestsjukdom. Trots att man borde vara lugn så reagerar man på rädsla även inför det som egentligen hjälper. Det trösterika i berättelsen är dock att när Petrus försöker gå på vattnet och sjunker räddar Jesus honom. Gud överger oss aldrig, hur rädda vi än är.

En annan viktig poäng med undervisningen var att de som själva någon gång brottats med psykisk ohälsa fick höra att det inte bara är vanligt hos icke-troende (som ju verkligen har anledning att känna sig nedstämda och ångestfyllda inför både ett liv och en evighet utan Gud), utan även hos återlösta kristna systrar och bröder. Dels vittnade Titus själv om sin egen långvariga depression, och hans fru Stephanie om sin ångestsjukdom. Vi fick höra om hur de både stöttar varandra, men också ibland drar ner varandra när båda mår dåligt. Dels talade Titus om att flera psykologer som studerat Martin Luthers skrifter menar att Luther definitivt led av långvariga depressionsperioder. Kanske var det därför han höll det rena evangeliet så högt. När Guds lag anklagade honom var det inte bara samvetet som reagerade, utan kanske också en depression som fick honom att misströsta.

Visst, det är spekulativt, men kanske har några av kyrkohistoriens mest evangeliska och trösterika texter skrivits av någon som ständigt behövde påminnas, och påminna sig, om Guds oförtjänta nåd, kärlek och förlåtelse.

Dels läste vi också tillsammans ur 1 Kungaboken 19 om profeten Elia som kanske är Bibelns tydligaste exempel på en troende människa som kämpar med svår depression. Trots att han nyss besegrat Baalsprofeterna på berget Karmel och vunnit en stor seger med Guds hjälp, så vill Elia ge upp. Det går så långt att han säger: “Nu är det nog, Herre. Ta mitt liv, för jag är inte bättre än mina fäder” (1 Kung 19:4). Så kan det kännas att vara deprimerad. Trots att Gud gett oss oräkneliga skäl att glädjas över hans kraft och nåd så känner man sig uppgiven och nedslagen. Men Gud lämnar inte Elia i hans hopplöshet. Istället skickar han en ängel, först för att ge honom mat och sedan för att övertala Elia att äta. Det är något även vi kan göra för den som vill ge upp. Sedan uppenbarar sig

Herren för Elia, både i sin allmakt och i sin nåd. Även det är något vi kan göra för den drabbade. Påminna om Guds makt att hjälpa, och påminna om Hans nådiga vilja att hjälpa.

En ständigt återkommande fråga från den som är drabbad av psykisk ohälsa är ”varför”? Varför drabbas just jag? Varför gör inte Gud mig frisk trots att jag bett om det otaliga gånger? I ett av föredragen talade Titus om vad vi vet och vad vi inte kan veta. Det Bibeln tydligt lär oss är att all sjukdom och allt lidande här i världen beror på syndafallet. Det betyder inte att varje enskild motgång eller sjukdom kan härledas till en specifik synd. Tvärtom varnas vi för att tolka sjukdomar, handikapp och död på det sättet.

När Jesus blir tillfrågad om orsaken till en hemsk olycka som skördat många dödsoffer i Luk 13 svarar han: ”Tror ni att de galileerna var större syndare än alla andra galileer, eftersom de fick lida så? Nej, säger jag er. Men om ni inte omvänder er, går ni alla under som de.”

Vi är alla syndare i behov av omvändelse. Sjukdom och död är syndafallets följder och en påminnelse om allas vår dödlighet, men det är inte specifika straff för specifika synder. Däremot finns det ett syfte även med sorg, motgång och lidande i våra liv. Paulus talar om en ”törntagg i köttet”, något som plågar honom och som han bett Gud om befrielse från. Svaret blir dock att det besvär aposteln plågades av hade som syfte att bevara Paulus ödmjukhet trots de stora framgångarna han hade som apostel och ledare i kyrkan. Det är på grund av törntaggen i köttet som Paulus kan säga, ”när jag är svag, då är jag stark” (2 Kor 12:10). Vi kan inte alltid veta Guds specifika syfte med att vi får gå igenom svårigheter, sjukdom, depression eller ångest, men vi kan veta vad hans mål med vårt liv är: Evig salighet i himmelen. (1 Pet 4:12,13)

Det var kanske den allra viktigaste lärdomen vi tog med oss hem från Hjälmargården den här gången. Oavsett vad som drabbar oss och våra anhöriga kan vi vila i vetskapen om att vår nådige, kärleksfulle Gud styr allt så att det samverkar till vårt eviga bästa. Vilken tröst att leva och dö på!

Peter Öman

MED DIG HELA TIDEN

Efter drottning Elisabeths död i september har folk berättat många historier om henne. Här är ett exempel:

En sommar bodde drottning Elisabeth en tid på ett slott i Skottland. En skön eftermiddag gick hon ut på promenad tillsammans med en av sina livvakter. Det var bara de två. Deras väg korsades av några amerikanska turister som kände till att drottningens slott fanns i närheten, men de kände inte igen henne. De småpratade lite och turisterna sa: ”Vi vet att drottning Elisabeth är här ibland. Har någon av er sett henne?”

Drottning Elisabeth var snabb att peka på sin livvakt och sa: ”Jag brukar inte se drottningen men den här mannen träffar henne hela tiden.” Turisterna blev förtjusta. De vände sig till livvakten och frågade: ”Är det sant? Brukar du träffa drottningen?” Han sa: ”Jag brukar faktiskt träffa henne ofta.”

Turisterna kunde inte fatta vilken tur de hade. De räckte över sin kamera till drottning Elisabeth och sa: ”Skulle du kunna ta ett kort på oss tillsammans med den här mannen som brukar träffa drottningen?” Hon gjorde som de ville och tog ett foto på dem och livvakten.

Sedan erbjöd sig livvakten att fotografera dem med ”den gamla damen” också så att de skulle komma ihåg sitt samtal. Och så tog han ett foto på dem tillsammans med drottningen.

När turisterna hade gått log drottningen och sa till livvakten: ”Jag skulle vilja se deras miner när de kommer hem till Amerika och tittar igenom sina foton och inser att det är jag som är drottningen!”

En dag när vi är hemma i himlen kommer vi att vara som de där amerikanska turisterna när de kom tillbaka till USA. Vi kommer att se tillbaka på våra liv och inse en sak: Jesus var med oss hela tiden.

Så bli inte modlös. Jesus är där i sitt ord och sakrament. Just för dig. Se den stora bilden. Jesus är där. Alltid. Det är hans löfte: *Se, jag är med er alla dagar till tidens slut* (Matt 28:20).

Pastor Nathan Ness, Forward in Christ 1–23

Guds under i livets svåra stunder

Som vanligt hade LBKs Damlag sitt årsmöte i samband med kyrkans sommarläger. Stephanie Buelow medverkade med en gripande berättelse om hur Gud på förunderligt sätt hjälpt henne genom till synes hopplösa situationer fram till den familjelycka hon upplever idag. Här är ett försök att sammanfatta hennes berättelse.

Stephanie föddes i en dysfunktionell familj där pappan missbrukade droger och alkohol. Föräldrarna skildes när hon var två år och pappan tilldömdes umgängesrätt med Stephanie och hennes två år äldre bror. Barnen for illa hos pappan och hans missbrukande vänner. Ibland sålde han hennes bror för sexuella tjänster för att få pengar till droger. När Stephanie var i sexårsåldern lyckades hennes mamma övertala en domare att avsluta pappans rättigheter. Men även mamman var uppväxt i en missbrukarfamilj och hade problem med att ta hand om barnen på ett bra sätt. Några år senare gifte hon om sig med en man som adopterade barnen och blev till stor välsignelse för dem.

När Stephanie var 17 år födde hon en son och fyra år senare ännu en son i en annan relation som varade i fyra år. Stephanie hade en dröm om att barnen skulle få växa upp i ett kristet hem, men mannen var helt ointresserad av

Stephanie och Titus Buelow.

det. Relationen avslutades och efter några misslyckade försök att hitta den rätte mannen bestämde hon sig för att aldrig gå in i någon ny relation eller gifta sig utan fortsätta ensam. Eftersom hon gärna ville ha fler barn utbildade hon sig för att senare kunna bli fosterförälder. Trots alla svårigheter med att vara ensamstående mamma upplevde hon en förnöjsamhet över vad Gud hade gett henne.

Tillsammans med sin mamma tillhörde Stephanie en WELS-församling i Wisconsin. En dag när de besökte en konsert i kyrkan var församlingens nye pastor värd för den. Mamman tyckte om honom och ville att Stephanie skulle bekanta sig med honom, men hon sa: ”Nej, mamma, jag skulle knäcka honom.” Hon var nöjd med livet som ensam mamma tills omständigheter c:a ett år senare gjorde att hon skulle skjutsa pastorn till ett sjukbesök på ett sjukhus tre timmar bort. Den resan blev livsavgörande för dem båda. ”Efter de sex timmarna i bilen visste vi mer om varandra än våra mammor visste om oss.”

De började träffas, men var försiktiga eftersom det kan sticka i ögonen på folk om pastorn börjar dejta en församlingsmedlem. De väntade i tre månader innan Titus berättade för församlingens ledare om situationen. När han förklarade Stephanies förflutna svarade de med tårar. De hade sett henne växa upp, de kände till hur hon hade levt, och att se Nåd komma ur det var vackert för dem.

Men alla var inte förtjusta. Det var särskilt en medlem i församlingen som talade med Titus många gånger för att delge honom vilka bibliska skäl hon tyckte hindrade en pastor från att dejta någon som hade ett så brokigt förflutet. En pastor måste vara fläckfri (above reproach). Titus svarade så här:

Det är ett krav på pastorer att sträva efter att vara ett gott exempel

för sina församlingar och efterlikna Kristus. Men Stephanies förflutna diskvalificerar henne inte från att vandra med mig idag i strävan att tjäna Gud med allt hon är. Hon är återlöst och det betyder att hennes synder har blivit försonade och hennes förflutna har tvättats rent. Hon är en ny skapelse! ”Det gamla är förgånget, det nya har kommit!”

Medlemmen gav då andra exempel från Gamla testamentet om krav på att präster ska vara heliga och fläckfria och att han därför inte kunde gifta sig med någon som hade gjort dessa saker. Titus svarade:

Det är det som är själva kärnpunkten i Kristi förlåtelse. Det gamla är borta! Vårt förflutna är inte vår identitet. Stephanie är köpt. Älskad. Vacker. Och jag skulle vilja lägga till att hon är ännu vackrare på grund av den nåd hon återspeglar. Hon har gått igenom mycket svåra saker. Hon har känt den tunga bördan av syndens konsekvens när hon har kämpat på egen hand med att som ensamstående mamma uppfostra två pojkar utan en stabil kristen pappa. Men genom detta har hon lärt sig älska och värdesätta Guds nåd och omsorg mot henne. Hon är så brinnande över Guds kärlek till henne och till alla som likt henne desperat behöver Jesus och inget annat. Det gör henne ännu mer tilldragande för mig! Vilken egenskap skulle du hellre vilja se hos en prästfru frågar jag mig.

Men medlemmen var övertygad om att Stephanie skulle ”smitta ner” Titus och dra honom med sig i fallet. När Titus sa att hon kämpade med att förlåta det som Gud redan hade glömt blev svaret: ”Människor kan inte glömma, det kan bara Gud.” På det svarade Titus:

Det är bara genom Guds nåd vi kan förlåta som Kristus förlåter oss. Det är det som är skönheten i vad kristna är kapabla till när Kristus lever i dem. Ingen av oss är felfri. Vi är alla ovärdiga att vara nära Gud och hans gärningar. Det kan hända att mina synder är mer dolda än synderna hos en ensamstående mamma med två barn som står framför dig, men jag vet att mina synder är precis lika svåra inför Gud och att jag inte är värd att vara hans tjänare. Men genom Guds nåd skulle Stephanie och jag kunna hjälpas åt att bygga upp en kristen familj grundad på nåden och Guds ord.

Stephanie med ”mirakelbabyn”, nu snart 5-åriga Magnolia

Tråkigt nog lämnade medlemmen och hennes familj församlingen, men tog senare tillbaka sitt fördömande och visade kärlek och tacksamhet över Titus och Stephanies familj som bildats med Gud som hörnsten. Titus behövde lära sig att förutom pastor också vara make och pappa. Stephanie behövde hitta sin plats som prästfru. Hon hade inte det som traditionellt kännetecknade en prästfru och försökte förstå vad som förväntades av henne och hur hon skulle kunna vara ett gott exempel och ge uttryck åt den nåd hon fått av Gud.

Titus Jr föddes året efter bröllopet. På grund av havandeskapsförgiftning sattes förlossningen igång lite för tidigt och Stephanie måste under tårar lämna honom kvar på neonatalavdelningen i två veckor, men allt slutade väl. Ett år senare var det dags för nästa graviditet. I vecka 16 fick Stephanie stora blödningar. På sjukhuset konstaterades genom ultraljud en tumör som växte i livmodern tillsammans med ett friskt foster. Läkarna ville avbryta graviditeten och räknade upp alla risker för både mor och barn. Det var 16 % chans att barnet skulle födas levande. Men Stephanie och Titus hade hört det lilla hjärtat slå och de visste något som läkarna inte tog med i beräkningen. De lade Stephanies och det ofödda barnets liv i Guds kärleksfulla händer. Han som har skapat himmel och jord gjorde ännu ett stort under. Magnolia föddes helt frisk den 14 november 2018.

För Stephanie innebar denna tid att tron växte och att hon aldrig varit så nära Gud som då. I Bibel och Bekännelse 1 2019 finns berättelsen om ”Mirakelbabyn” som bygger på Stephanies blog från sjukhustiden.

Familjen kan inte längre få flera egna barn men ställer nu upp som fosterhem för barn som far illa i hem med missbrukande föräldrar. De har hjälpt tre syskon att komma vidare i livet och när deras lillebror föddes för ett halvår sedan hämtade de honom direkt från förlossningen. De är också stödpersoner för barnens mamma.

Birgitta Erlandsson

Profeten Nahum

Nahums boks Inledning.

Två böcker i Bibeln talar om staden Nineve, huvudstaden i det Assyriska riket. Enligt Jona var den tre dagsresor lång. Med sina 120 000 invånare var det en världsstad på den tiden. Profeten fick först kallelsen att bege sig till staden för att predika omvändelse i början av 700-talet. Han försökte undkomma denna kallelse men Gud grep in. Jonas budskap var kort och enkelt: ”Om 40 dagar kommer staden att förstöras om ni inte omvänder er.” Nineviterna trodde på Guds ord genom Jona och omvände sig. De utlyste fasta och klädde sig i säcktyg. Jona har blivit kallad den förste hednamissionären.

Nahums bok kan ses som en uppföljare till Jonas bok, eftersom den fortsätter att ta upp frågor som rör Nineve. Medan Jonas budskap var ett om barmhärtighet och omvändelse, är Nahums budskap ett om dom och förstörelse. Boken tjänar som en påminnelse om att Gud både är en kärlekens Gud och en rättvisans Gud; Han är tålmodig, men kommer inte att tolerera ondska för alltid. Guds långmodighet och tålmodighet med Assyrien och dess huvudstad var slut. Gud visar också att han sätter en gräns för ondskan. 612 faller Nineve när Babylonierna intar staden. Det sker precis på det sätt som Nahum profeterat. Huvudbudskapet i boket kan sammanfattas i tre verser: *Herren är god, en tillflykt på nödens dag, han känner dem som flyr till honom. Men med en störtflod förintar han platsen där Nineve står, och mörker förföljer hans fiender. Vad ni än planerar mot Herren ska han komma med fullständig ödeläggelse. Nöden ska inte komma två gånger* (Nah 1:7–9).

Författaren

Nahums bok med 3 kapitel och 47 verser är kanske inte den mest lästa eller kända boken i Bibeln. Hans namn betyder tröstaren och det är inte helt klarlagt varifrån Nahum härstammade. Elkosh som nämns i första versen är omdebatterat. Ett par möjliga platser föreslås, en är Al-Quash i norra Irak inte långt från den ursprungliga staden Nineve. Åter andra tänker sig Kapernaum i Israel som just betyder ”Tröstens stad.”

Budskapet

Nahums bok förutsäger förstörelsen av Nineve, Assyriens huvudstad.

Budskapet är ett dömande, i motsats till Jonas budskap om barmhärtighet.

Guds tålamod och barmhärtighet har gränser. Han kommer inte att tolerera ondska för alltid.

Nahum påminner oss om Guds rättvisa och suveränitet över alla nationer.

Boken lyfter fram vikten av att lita på Guds skydd och befrielse.

Nahums bok uppmuntrar troende att lita på Guds styrka och visdom i tider av osäkerhet.

Orsakerna till Nineves förstörelse

Nahum ger flera skäl till Nineves förstörelse. För det första gjorde assyrierna sig skyldiga till extrem brutalitet och grymhet i sina erövringar, vilket gjorde dem till ett passande mål för gudomlig dom (Nah 3:1; 3:19). För det andra var Nineve en stad med avgudadyrkan, vilket är en kränkning av Guds suveränitet (Nah 1:14). Slutligen var assyrierna arroganta och litade på sin egen styrka snarare än att erkänna Guds överhöghet (Nah 3:18-19).

För troende ger Nahums budskap tröst i att veta att Gud har kontroll och i slutändan kommer att ge världen rättvisa. Trots de svårigheter och orättvisor vi kan möta, kan vi lita på Guds suveräna plan och Hans slutliga seger över ondskan. Detta uppmuntrar oss att förbli trogna och hålla ut i vår vandring med Gud, även när det verkar dystert.

Ingvar Adriansson

Nya pastorer i Sydostasien

Indonesien är det mest muslimska landet i världen. Enligt Wikipedia är 88 % av befolkningen muslimer, övervägande sunnimuslimer. Den kristna minoriteten är ca 8 %, varav 5 % protestanter. Pastor Michael Simarmata har i ett rundbrev via CELC berättat att STT Lutheran, ett prästseminarium som upprätthålls av den bekännelsetrogna kyrkan *Gereja Lutheran Indonesia*, den 16 juni 2023 ordinerade fem unga studenter till pastorer i kyrkan efter fyra års studier. Dessa pastorer går in i uppgifter som innebär många trångmål, men också rika möjligheter att vara ”Guds ambassadörer som förkunnar frihet till dem som lever i slaveri under synden” (pastor Medi Sutrisno i sin ordinationspredikan).

Andra exempel på hur Gud hör sitt folks böner berättas från Vietnam: Den 15 juli samlades representanter för WELS och *Hmong Fellowship Church* i Hanoi för att inviga en ny byggnad som ska fungera som lärosäte för 60 nya studenter detta år och lika många nästa år. Byggnaden används också för gudstjänster och som internat. Följande dag ordinerades 55 Hmong-pastorer efter en utbildning som varat i sex år (bilden). Den lutherska kyrkan i Vietnam har 140 000 medlemmar i mer än 350 församlingar. Rapporten har sänts i rundbrev från CELC av WELS:s president Mark Schröder.

Det är förunderligt att regeringen i Socialistiska republiken Vietnam har tillstyrkt denna verksamhet, i ett mångreligiöst land där de flesta tillhör buddhism, daoism och konfucianism. Vi förenar oss med våra trossyskon i tacksägelse till Gud som verkar allt detta genom sitt Ord.

Ola Österbacka

Ungdomshelg i Lepplax 22–24 september

För första gången inbjuder S:t Johannes ev-luth församling till ett evenemang som är särskilt riktat till ungdomar. Pastor Peter Öman från LBK i Stockholm, även ansvarig pastor för ungdomsarbetet, medverkar. Programmet finns på vår webb, under Kommande händelser. Även äldre är välkomna att ta del av undervisningen.

Fjällvandringsläger vid Storulvån

Den 10 augusti började fjällvandringslägret vid Storulvån som LBKung arrangerade. Vi från Finland (familjen Dahlskog) kom med färja och bil till lägret, och de flesta av svenskarna tog nattåget från Stockholm. Några av deltagarna anslöt sig senare under lägrets gång. Vi var en blandad skara med mestadels ungdomar, men även flera vuxna. Det blev som ett litet familjeläger.

Vid Storulvåns fjällstation kunde man antingen sova i fjällstationens rum eller i tält i närheten. Om man valde att sova i tält skulle man betala en serviceavgift, som var 300 kr per person. I det ingick tältplats, tillgång till självhushållskök och dusch med bastu. De flesta sov i tält, och det var ganska mysigt. På morgnarna kunde man antingen göra eget morgonmål, eller köpa frukostbuffé i restaurangen. Efter morgonmålet hade Peter Öman morgonandakt. Vi sjöng också sånger.

Första dagens etapp var Getryggen vars topp är ca 1370 m.ö.h. Vandringen hade en brant stigning och vädret varierade mellan sol och

Östen Dahlskog

regn. Vi stannade och tog matpaus nedanför den brantaste biten upp till toppen. Peter höll en kort andakt och efter det gick en del av gruppen upp på toppen.

Det var molnigt, men de som gick upp på toppen fick en snabb blick av utsikten då det klarnade i någon minut. På kvällarna åt alla middag tillsammans och vi hade kvällsandakter.

Andra dagens etapp var Ulvåtjärns vindskydd, en vandring på ca 12 kilometer. En lite lättare vandring, med den brantaste stigningen i början. De flesta var hungriga och blev glada då vi såg vindskyddet närma sig, men före det behövde vi ta oss över en bäck. Bäcken hade stenar man kunde gå på, men det hade regnat ganska mycket så några av stenarna låg under vattenytan. Några tog av sig skorna och vadade över, och några gick över med skorna på. Efter det hade vi en skön matpaus.

Tredje dagens etapp var Storulvåfjället, vars topp är 1070 m.ö.h. En medelsvår vandring, men utsikten på toppen var underbar. Vi tog farväl av de andra deltagarna där, eftersom vi nu behövde börja ta oss mot Umeå och hemåt.

Ett fint och välsignat läger fick vi, och Gud gav oss vackert och varierande väder. Gemenskapen med de andra ungdomarna i våra systerkyrkor var verkligen härlig. Det var roligt att träffa några av dem igen, och träffa en del nya. Det är roligt att känna att man passar in i ett sammanhang, och det gjorde man definitivt där!

Ester Dahlskog

Bibelhelg 6–8 oktober – De två gåvorna

Fredag kl 20 ungdomskväll, David

Gästtalare: Ingemar Andersson, kyrkoherde i Lutherska församlingen i Stockholmsområdet

Lördag från kl 13
Ingemar: Joh 1:15–18, De två gåvorna

Ola: Introduktion till boken om brukspatron Adamsson och hur den anknyter till läran om rättfärdiggörelsen

Ingemar: (1) Hur brukspatron Adamsson blev Abrahamsson. (2) Brukspatron Adamsson och Waldenströms lära om försoningen

På kvällen sångstund med Hans Ahlskog: ”Vreden stillad, straffet efterskänkt.”

Söndag 11 Gudstjänst i Settlementcentrum, Vasa; predikant: Ingemar Andersson. Cateringlunch.

Ingemar: Guds ords betydelse för den kristna församlingen.

Biblicum-kurs i Alvesta

Lördagen den 30 september 2023 kl 13.30–16.30.

Möjlighet att antingen delta på plats eller att följa föredrag och ställa frågor via Youtube.

Program:

Huvudtema: **”Guds ord de måste låta stå”**.

- *13.30 Seth Erlandsson:* **Guds fria nåd**
- *14.00 Lars Borgström:* **Den trösterika läran om utkorelsen**.
- *14.30 Kaffe*
- *15.00 Ingvar Adriansson:* **Bibelns lära om kyrkan**
- *15.30 Ola Österbacka:* **Bibeltrohet i teori och praktik**
- *16.00 Tillfälle till frågor*

Länk till **Zoom** https://zoom.us/j/91740742999

Och **Biblicums Youtube kanal** https://youtube.com/live/c7YkZGnqtr0

Returadress:
Skolhusgatan 11 A 9
65100 Vasa

Hans nåd och kärlek varar för evigt

Lova HERREN, min själ!
Jag vill lova HERREN så länge jag lever, lovsjunga min Gud
så länge jag är till. (Ps 146:1,2)

Känner du dig alltid som om du vill hoppa av glädje? Har du alltid lust att sjunga? Troligen inte. Det finns stunder då det inte känns lämpligt att sjunga lovsånger, som t ex när någon du älskar dör eller när hälsan sviktar. Hur skulle det vara om du blir uppsagd på jobbet eller får problem i äktenskapet? Kan du sjunga lovsång då?

Ja, enligt psalmförfattaren kan du det! Men hur är det möjligt? Det låter som ett naivt råd. Psalmisten kanske sa så för att han hade det lätt i livet. Han kanske levde i en annorlunda värld än den vi har idag. Livet kanske aldrig orsakade honom några problem.

Tvärtom! Psalmisten levde i samma trasiga och grymma värld som den vi lever i idag. Han hade inte mindre problem än någon annan och upplevde inte mindre förluster och katastrofer än dagens människor. Nej, skälet till att psalmisten skrev som han gjorde i vår bibeltext var att vilka förändringar som än inträffar i våra liv så förändras aldrig Guds löften.

Visst finns det tuffa dagar, dagar då vi bara vill gråta. I denna syndiga värld riskerar vi alltid att förlora allt vi äger, alla våra nära vänner, t o m våra liv. Men inte ens i våra värsta dagar har vi någonsin förlorat Gud som älskar oss så ofattbart.

Vi har fortfarande Gud vid vår sida. Han är sen till vrede och hans kärlek flödar över. Vi har Frälsaren som renar oss och ger oss frid genom syndernas förlåtelse. Och vi har den helige Ande som ger oss mod (förtröstan, tillit) att alltid kalla Gud ”Far”. Vare sig vi kan definiera våra liv som svåra eller lätta har vi en evighet med Gud som är oändligt mycket bättre än vår bästa dag här på jorden.

Ska vi då sluta prisa Gud när svårigheter kommer? Inte alls. Vi kan i stället visa vår tillit till Gud och hans ord genom att prisa honom ännu mer! Låt oss därför prisa honom så länge vi lever. Låt oss hela livet spela musik till vår Herre. Hans nåd och kärlek varar för evigt.

Herre, hjälp mig att prisa dig under goda och onda dagar i visshet om att du är trofast varenda dag. Jag lever varje dag i vissheten att jag är ett återlöst Guds barn som har dig som min kärleksfulle Far. Tack för din ständiga kärlek. Amen.

Ur Meditations